

Arrest

nr. 274 142 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Koreaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Zuid-Koreaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen in 2016, diende op 4 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 september 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 9 november 2021.

1.3. Op 13 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. De beslissing werd op 13 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in Zuid-Korea geboren en hebt u de Zuid-Koreaanse nationaliteit. U zou op de leeftijd van negen jaar uw land van herkomst hebben verlaten. U verbleef nadien in Hongarije, dan woonde u een tijd lang in de Verenigde Staten, dan verhuisde u naar Slovenië en uiteindelijk ging u studeren in Duitsland vanaf 2007. In 2016 kwam u naar België waar u een verblijfsvergunning kreeg als student. U behield steeds de Zuid-Koreaanse nationaliteit en u bent dan ook gehouden om in Zuid-Korea uw militaire dienst te volbrengen. U verkreeg op basis van uw studies uitstel tot eind december van het jaar waarin u 28 jaar werd, zijnde 31 december 2017. U maakte in augustus 2017 vrijwillig een afspraak voor het medische onderzoek in Zuid-Korea. U ging er van uit dat u zou worden vrijgesteld omdat u zware problemen heeft aan uw heup na een ongeluk in 2014. Het medisch onderzoek vond plaats op 17 augustus 2017 en u werd uiteindelijk niet vrijgesteld van uw militaire dienstplicht. U kreeg nadien van uw moeder te horen dat zij was verwittigd dat u zich op 11 september 2017 diende aan te melden. U wilde uw militaire dienst echter niet meer doen en u bent daarom op 1 september 2017 weer vertrokken richting België waar u uw studies vervolgde. Eind 2017 en begin 2018 zou uw moeder in Zuid-Korea zijn opgebeld door de Zuid-Koreaanse autoriteiten dat u moest terugkeren. Uw paspoort was immers maar geldig tot 31 december 2017 en u diende zich aan te melden voor uw militaire dienst. U diende in België een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, gebaseerd op uw medische problemen, zijnde problemen met uw heup en psychologische problemen waarvoor u driewekelijks een psycholoog ziet. Deze 'aanvraag 9 ter' werd negatief afgesloten en ook uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen in 2019. U wilt echter absoluut uw militaire dienst niet volbrengen. Vooreerst beroept u zich daartoe op uw medische problemen die u, volgens uzelf en een Belgische arts, in de onmogelijkheid stellen om uw dienstplicht ter volbrengen. Daarnaast haalt u evenzeer aan gewetensbezwaarde te zijn. Verder vreest u pestgedrag in het leger indien u werkelijk uw militaire dienst moet volbrengen op basis van uw lang verblijf in het buitenland en uw gebrekkige kennis van de Koreaanse taal. Ten slotte vind u ook, als u al in aanmerking zou komen voor een alternatieve dienst, dat de huidige alternatieve dienst niet proportioneel is en u wilt deze dan ook onder geen beding beginnen. Op basis hiervan diende u op 4 juni 2020 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving legde u volgende stukken voor: uw huidige verblijfstitel als student, stukken betreffende uw 'aanvraag 9 ter', verschillende medische stukken uit België, brieven van vroegere leraars, een artikel van 10 juli 2020 en het attest van uw medisch onderzoek in Zuid-Korea van 17 augustus 2017. Uw advocaat voegde daar een uitgebreid schrijven aan toe met enkele mediastukken en verwijzingen naar internationale rapporten over de militaire dienstplicht in Zuid-Korea. U legt ook een print voor van de websitepagina waarop uw naam en gegevens te zien zijn en volgens dewelke u het artikel 94 van de Wet op de Militaire Dienstplicht hebt overtreden door niet tijdig vanuit het buitenland naar Zuid-Korea terug te keren. Later werden daar de volgende stukken aan toegevoegd: wetgeving inzake de militaire dienstplicht in Zuid-Korea, een certificaat van militaire dienst met een stand van zaken (19 november 2020), een document van de ambassade van Frankfurt (2012), een document van geregistreerd adres, media-artikelen en een medisch bewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken. Immers blijkt uit de door u neergelegde stukken dat u op regelmatige basis een psycholoog bezoekt omwille van een depressie. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft op 9 november 2020 een persoonlijk onderhoud gehad met u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Tijdens dat persoonlijk onderhoud werden u vragen gesteld over verschillende onderwerpen. Nergens hebt u te kennen gegeven dat u het moeilijk vindt om op de vragen te antwoorden, ook al werd u duidelijk gemaakt dat u die mogelijk had (zie nota's CGVS p.2) en nergens kan uit de nota's van het persoonlijk onderhoud worden opgemaakt dat er zich problemen van die aard voordeden. Uw advocaat vroeg na het persoonlijk onderhoud de nota's op en ook daarop is op geen enkele wijze een reactie gekomen waaruit zou blijken dat er zich tijdens dat onderhoud problemen zouden hebben voorgedaan. Bijgevolg kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS stelt vooreerst vast dat u niet kan overtuigen effectief gewetensbezwaarde te zijn. Uw verklaringen zijn niet altijd coherent en dikwijls vaag als het gaat om belangrijke elementen die zouden aantonen dat u gewetensbezwaarde bent.

Ten eerste hebt u na augustus 2017 nog meer dan twee jaar gewacht alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Aldus is uw verzoek behoorlijk laattijdig. Dat u intussen een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van het artikel 9 ter had lopen, staat hier los van. Uw paspoort was niet meer geldig vanaf 31 december 2017 en indien u werkelijk enige vrees voor vervolging koesterde doordat u bij een eventuele terugkeer naar Zuid-Korea uw militaire dienstplicht moest vervullen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u toen al, in 2017, minstens 2018, een verzoek om internationale bescherming indiende. U deed dat niet. Dat u dermate lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen doet afbreuk aan uw beweerde overtuiging als gewetensbezwaarde.

Ten tweede bent u in 2017 op vrijwillige basis naar Zuid-Korea terug gereisd om daar bewust uw medisch onderzoek af te leggen met het oog op een militaire dienst (zie nota's CGVS p.6). Het CGVS kan er vanuit gaan dat, indien u werkelijk gewetensbezwaarde zou zijn, u zich niet voor dit medisch onderzoek had aangemeld en eventueel dan al een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Gevraagd naar uw mening van destijds, geeft u zelf aan dat u op dat ogenblik in 2017 nog twijfelde of u de militaire dienstplicht wel of niet zou volbrengen (zie nota's CGVS p.17). U zegt dat u niet 100% zeker was. U geeft zelf aan dat u pas later, na de druk (pressure) die op uw moeder werd gezet door de Zuid-Koreaanse autoriteiten, effectief van idee was veranderd. Uit deze verklaringen kan duidelijk worden opgemaakt dat er in 2017 aldus geen sprake kan zijn van u als gewetensbezwaarde.

Ten derde hebt u uw verzoek om internationale bescherming ingediend in juni 2020, een moment waarop in Zuid-Korea een heleboel zaken betreffende de militaire dienstplicht zijn veranderd. Dat u geen van deze veranderingen zelf hebt aangehaald bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming komt weinig ernstig over (zie vragenlijst CGVS 3 september 2020). U beroept zich op de militaire dienstplicht die in Zuid-Korea verplicht is. Maar daar waar er in 2017 nog geen alternatieve dienst bestond, bestaat die er sinds eind 2019 wel. Daarnaast blijkt uit verschillende mediastukken dat niet iedereen vervolgd wordt in Zuid-Korea als het gaat om het niet vervullen van de militaire dienst (zie stukken toegevoegd aan het administratieve dossier). Dit zijn belangrijke elementen die u zelf niet naar voor bracht bij het indienen van uw verzoek. Van iemand die gewetensbezwaar inroept als basis van zijn verzoek om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat die een duidelijk en volledig zicht geeft op de precieze en huidige situatie in het land van nationaliteit waar die persoon wordt geacht zijn militaire dienstplicht te vervullen. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw beweerde overtuiging als gewetensbezwaarde.

Ten vierde blijkt u ook niet altijd goed geïnformeerd over de huidige stand van zaken in Zuid-Korea wat betreft de militaire dienstplicht. Mede uit informatie die door uw advocaat is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de situatie in Zuid-Korea drastisch is gewijzigd in de laatste jaren. Het is dan ook zeer bevreemdend dat u gewoon op eenvoudige wijze blijft herhalen dat u geen militaire dienstplicht wilt doen. Van iemand die beweert gewetensbezwaarde te zijn, kan redelijkerwijze een grondige kennis worden verwacht inzake de precieze inhoud, procedures en stand van zaken wat betreft de militaire dienstplicht in zijn land van nationaliteit. Immers, indien men op gegronde wijze weigert een militaire dienstplicht te vervullen, mag worden verwacht dat die persoon weet wat hij precies weigert te doen. U zegt dat u geschikt werd verklaard voor de militaire dienstplicht in 2017, maar gevraagd naar beroepsprocedures om daartegen in te gaan, kan u enkel zeggen dat u niet weet of die bestaan (zie nota's CGVS p.7). Of zulke procedure voorzien is in de militaire wetgeving daarover, kan u niet vertellen, dat hebt u blijkbaar niet nagekeken. Dit is weinig ernstig te nemen. U weet, eventueel via uw advocaat en de media, dat er wel degelijk iets is veranderd in Zuid-Korea, maar de essentiële zaken wat betreft die verandering zijn u onbekend. Nochtans zijn deze zaken essentieel om een juiste beoordeling van uw situatie te maken. Zo geeft u zelf aan dat u niet goed weet hoe het systeem van alternatieve dienst precies werkt (zie nota's CGVS p.12). U verwijst naar een commissie en er moet 'consistency' zijn in uw aanvraag, maar wat er op de officiële communicaties van de Zuid-Koreaanse autoriteiten staat of wat de wetgeving er rond is, hebt u blijkbaar niet nagevraagd (zie nota's CGVS p.12). Dat de stukken in Koreaans zijn opgesteld is uiteraard geen enkel excuus, zoals u aangeeft, u kan ze gemakkelijk via google translate en andere tools laten vertalen. Belangrijker zelfs, u zegt dat u niet weet wat er nu gebeurt of gebeurde in de laatste maanden met mensen die ooit zijn veroordeeld voor het weigeren van het volbrengen van de militaire dienstplicht (zie nota's CGVS p.12). Dat u zulke belangrijke zaken niet nagaat en zich daarover niet grondig informeert, komt opnieuw niet ernstig over. U heeft blijkbaar ook geen idee van wat er gebeurt

met mensen die terugkeren en die op dezelfde lijst als u staan (zie nota's CGVS p.14). Ook hier opnieuw is het frappant dat u zich niet grondig informeert om een duidelijk beeld te krijgen van uw eigen situatie. Ten slotte hebt u ook op geen enkele wijze de Zuid-Koreaanse ambassade in België gecontacteerd om u te informeren over de stand van zaken (zie nota's CGVS p.15). En indien u persoonlijk bevreesd bent om contact op te nemen, hebt u ook nagelaten om een neutraal persoon voor u navraag te laten doen. Volledigheidshalve verwijst het CGVS naar de opmerking in de nota's van uw advocaat waarin deze verklaart dat u niet elke dag het Zuid-Koreaanse nieuws volgt. Het CGVS neemt aan dat u niet elke dag het Zuid-Koreaanse nieuws volgt, maar gezien de belangrijke veranderingen die er zich sinds eind 2018 tot nu volbrengen in Zuid-Korea wat betreft de militaire dienstplicht, is het niet onredelijk te verwachten dat u, als betrokken partij, de situatie nauwgezet opvolgt. Deze vaststellingen doen het CGVS er verder van overtuigen dat u ook heden geen diepgewortelde en oprechte redenen aanhaalt die u zouden kwalificeren als gewetensbezwaarde.

Ten vijfde schrijft uw advocaat wel dat u een pacifist bent (zie nota's advocaat), maar dat blijkt nergens uit het persoonlijk onderhoud dat u had op het CGVS. Meer zelfs, gevraagd naar uw mening over de oorlogssituatie met Noord-Korea, geeft u aan dat u daar geen mening over hebt (zie nota's CGVS p.17), hetgeen bezwaarlijk als pacifistisch kan worden gezien. Na het gehoor, in de nota's van uw advocaat, bevestigt u dat u hierover nooit meer nadacht sinds het onderwerp ter sprake was gekomen tijdens uw schoolperiode in het middelbaar onderwijs. Nochtans is de oorlogssituatie met Noord-Korea één van de belangrijke redenen om de militaire dienstplicht te handhaven in Zuid-Korea. U gevraagd naar uw algemeen probleem met de militaire dienstplicht blijkt dat u niemand wilt doden (zie nota's CGVS p.17). U geeft omstandig aan dat u geneeskunde (een studie die u niet afwerkte) studeerde in Duitsland om mensen te helpen om dan kort te besluiten dat u niet wilt doden. Dat u tegen het doden van mensen bent, wilt nog niet zeggen dat u werkelijk een doorleeft pacifist bent. Maar vooral, van iemand die inroept gewetensbezwaarde te zijn kan verwacht worden dat die zijn redenen omstandig beschrijft en gewag maakt van een genuanceerde en dieper ontwikkelde visie hierop. U er op gewezen dat de militaire dienstplicht niet noodzakelijkerwijze het doden van mensen inhoudt, geeft u aan dat dit wel de voorbereiding is op het doden van mensen, opnieuw zonder hierover uit te weiden. Deze beperkte en vage antwoorden wegen niet op tegen bovenstaande vaststellingen waaruit niet blijkt dat u op gefundeerde wijze aannemelijk maakt dat u een gewetensbezwaarde bent. U gaf ten slotte zelfs te kennen dat u pas na het medisch onderzoek de definitieve beslissing nam om geen militaire dienstplicht te vervullen omdat uw moeder na augustus 2017 onder druk werd gezet door de Zuid-Koreaanse autoriteiten (zie nota's CGVS p.17).

Ten zesde verwijst uw advocaat naar de betreurenswaardige praktijken in het Zuid-Koreaanse leger wat betreft ontgroeningen, waarbij u vreest geïntegreerd te worden (zie nota's advocaat 9 november 2020 p.7). Deze vrees voor de slechte situatie en moeilijke levensomstandigheden in het leger is op zich geen element dat verbonden kan worden aan een onoverkomelijke gewetensbezwaar vanuit politieke, religieuze of levensbeschouwelijke overtuiging. U vreest geïntegreerd te worden binnen het leger op basis van uw langdurige verwijdering van Zuid-Korea, uw zeer beperkte kennis van de Koreaanse taal en de vervreemding van de Zuid-Koreaanse cultuur, waarbij het CGVS u er op moet wijzen dat dit uw eigen bewuste keuze was. U was er zich van bewust dat u als houder van de Zuid-Koreaanse nationaliteit gehouden was aan het vervullen van de militaire dienstplicht. Desondanks hebt u zelf de keuze gemaakt om als jong volwassene langdurig buiten Zuid-Korea te verblijven. Uw moeder verblijft wel in Zuid-Korea, u was altijd minstens in de theoretische mogelijkheid haar aldaar te vervoegen. Uw verblijf buiten het land, uw beperkte kennis van de taal en uw eventuele vervreemding van de cultuur zijn uw verantwoordelijkheid en aldus niet relevant in de beoordeling hier. Het CGVS wijst er hier bovendien op dat u aangaf dat u bij uw medisch onderzoek in 2017 een Engelstalig document werd voorzien omdat uw Koreaans beperkt was (zie nota's CGVS p.6). Aldus kan worden aangenomen dat er in Zuid-Korea aandacht bestaat voor diegene die hun militaire dienstplicht moeten vervullen en eventueel niet de Koreaanse taal machtig zijn.

Ten zevende vreest u moeilijkheden binnen het vervullen van uw militaire dienst op basis van uw zwakke fysieke en mentale gezondheid, gestaafd door medische stukken. Hier merkt het CGVS op dat uw fysieke ongemakken in Zuid-Korea in 2017 niet voldoende werden geacht om u van het vervullen van uw militaire dienst te ontslaan. Dat wilt uiteraard niet zeggen dat dit opnieuw het geval zal zijn indien u heden opnieuw zou worden gekeurd. Immers beschikt u nu over verschillende stukken, afkomstig van verschillende Belgische artsen en instituten, die er op wijzen dat u zowel fysieke als mentale gezondheidsproblemen heeft. Het lijkt er sterk op dat u bij uw medische controle in 2017 enkel stukken voorlegde die uw fysieke moeilijkheden om de militaire dienst te vervullen behandelden. Immers, de documenten die u voorlegt en waaruit mentale gezondheidsproblemen blijken, dateren of verwijzen naar de periode na augustus 2017. U geeft aan dat u in 2017 uw situatie hebt moeten beschrijven en dat die beoordeeld werd (zie nota's

CGVS p.10). U beschreef uw levensloop en daarop zou men u hebben verteld dat u het moeilijk had, maar dat dit niet voldoende was (om uw militaire dienstplicht niet te moeten doen). Maar een nieuw medisch onderzoek zal eventueel wel rekening houden met zowel uw fysieke gezondheidsproblemen als uw huidige psychische gezondheidsproblemen. Dat wil bovendien ook niet zeggen dat, indien u op basis van een nieuw medisch onderzoek toch niet ontslagen wordt van uw militaire dienstplicht, er bij het vervullen van de militaire dienst geen rekening zal worden gehouden met uw minder goede fysieke en mentale gezondheid. U geeft immers zelf aan dat er verschillende categorieën waren waarin men werd ingedeeld (zie nota's CGVS p.7). U werd ingedeeld in categorie 3. Dat wilt zeggen dat er door de Zuid-Koreaanse overheid wel minstens een systeem bestaat waarbij aandacht wordt besteed aan de gezondheid en de mogelijkheden van éénieder.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat, voor zover u juridische vervolgingen riskeert in geval van terugkeer omdat u zich aan de legerdienst hebt onttrokken, de gerechtelijke actie tegen dergelijke inbreuk wettig is. Uit de informatie die u en uw advocaat aan het dossier toevoegden, blijkt dat u zou worden vervolgd wegens schending van artikel 94 van de Wetgeving betreffende de Militaire Dienstplicht. Blijkt nu dat deze straffen niet buitensporig zijn op zich en kunnen niet gekwalificeerd worden als daden van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Ten slotte verwijst het CGVS naar de wijzigingen aangaande de regelgeving rond de militaire dienstplicht in Zuid-Korea, iets waar u zelf ook naar verwees (zie nota's CGVS p.11). Daaruit blijkt dat in Zuid-Korea stillaan wordt nagedacht aan het versoepelen van de regelgeving rond de militaire dienstplicht, minstens de start van het voorzien van een alternatieve dienst. U geeft aan dat deze alternatieve dienst enkel voor de Jehova's is bedoeld omdat ze niet als gewetensbezwaarden worden gezien op religieuze basis. Zelfs al blijkt dat dit heden enkel voor de Jehova's wordt toegepast, wilt dat niet zeggen dat dit zo zal blijven in de toekomst. Los daarvan moet het CGVS vaststellen dat dit minstens een begin is van een andere denkwijze in Zuid-Korea rond de verplichte militaire dienst.

Aldus stelt het CGVS vast dat uw verklaringen geen blijk geven van een diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen die dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan de oproeping tot het vervullen van uw militaire dienst. Uw verzoek tot internationale bescherming lijkt eerder gestaafd op uw ervaringen met de Zuid-Koreaanse overheidsdiensten. Het CGSV is dan ook van oordeel dat u niet als gewetensbezwaarde kan worden beschouwd. Aldus kan u de status van vluchteling niet worden toegekend. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u het CGVS onvoldoende kunnen overtuigen dat u bij een eventuele terugkeer naar ZuidKorea een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zou lopen zoals omschreven in artikel 48/4, §2, (b van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het CGVS geeft nog weer dat u op 17 november 2020 een kopie van de nota's van het persoonlijk onderhoud van 9 november 2020 werd overgemaakt. De opmerkingen hierover die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 8 december 2020 doen geen afbreuk aan de bevindingen waarop deze beslissing is gemotiveerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij Zuid-Korea op 9-jarige leeftijd verlaten heeft en hij sindsdien, op een aantal kortstondige uitzonderingen na, nooit meer in Zuid-Korea heeft gewoond waardoor hij sterk vervreemd is van de Zuid-Koreaanse taal, cultuur en samenleving. Evenmin wordt volgens hem betwist dat hij langdurige medische en psychische problemen heeft. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal evenmin betwist dat hij in 2017 geschikt verklaard is geweest voor het voldoen van zijn militaire dienst, hoewel zijn medische problemen reeds sinds 2014 aanwezig waren en hij zich sedert 2017 aan de militaire dienstplicht in Zuid-Korea heeft onttrokken.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van de vervolgingsvrees in de bestreden beslissing bijna uitsluitend heeft gebaseerd op het feit dat hij een zogenaamde gewetensbezwaarde zou zijn. Dit zou slechts een aanvullend argument zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming nu de voornaamste redenen waarom hij zijn militaire dienst ontloopt, van medische aard zijn en omdat hij cultureel en ook linguïstisch compleet vervreemd is van Zuid-Korea, wat niet onderzocht werd. Hij erkent vervolgens geen overtuigende gewetensbezwaarde, ingegeven door godsdienst of overtuiging, te zijn en herhaalt dat de voornaamste reden waarom hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, gebaseerd is op het feit dat hij in 2017 geschikt geacht werd de militaire dienst te voldoen, hoewel hij dit niet zou zijn.

Dat hij voornamelijk de militaire dienstplicht ontlopen heeft omwille van medische redenen en omwille van de vervreemding van de taal en cultuur en niet omwille van een gewetensbezwaar als hoofdoorzaak, blijkt volgens hem uit zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en uit het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hij benadrukt dat er een onderscheid gemaakt moet worden tussen enerzijds zijn actuele medische en psychische problemen als persoonlijke rechtvaardiging voor het weigeren van de verplichte militaire dienstplicht, en anderzijds de gevolgen van het feit dat hij reeds eerder het uitvoeren van de militaire dienst heeft geweigerd, in het licht van zijn individuele omstandigheden.

Vervolgens gaat verzoeker in op de militaire dienstplicht in Zuid-Korea en stelt hij dat het een grondwettelijk vastgelegde verplichting is die werd uitgewerkt in de 'Wet op de Militaire Dienst'. Hij legt hij uit dat men op basis van een voorafgaandelijk medisch onderzoek (*"draft physical examination"*) ingedeeld wordt in verschillende categorieën. Verzoeker stelt hieromtrent wat volgt: *"In categorie I, II en III worden dus de personen ingedeeld wiens fysieke en psychische gezondheid geschikt geacht wordt om actief deel te nemen aan de dienst (zie ook stuk 5). Enkel voor personen die onvoldoende fysiek en psychisch gezond worden beschouwd, de zogenaamde categorie IV. Wordt een 'aanvullende dienst' als vervanging voorzien. Daarnaast zijn categorieën V, VI en VII er nog voor degenen die als (quasi) volledig ongeschikt worden geacht en op deze manier voor een burgerdienst in aanmerking komen of zelfs volledig uitgesloten kunnen worden van de militaire dienst (zie stuk 4)."* Door in de bestreden beslissing enkel uiteen te zetten dat uit die verschillende categorieën afgeleid kan worden dat de Zuid-Koreaanse overheid "wel minstens een systeem [heeft] waarbij aandacht wordt besteed aan de gezondheid en de mogelijkheden van eenieder", geeft de commissaris-generaal volgens hem te kennen dat geen enkele rekening wordt gehouden met de specifieke categorieën en de gevolgen daarvan, waardoor er onvoldoende onderzoek werd verricht conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Hij vervolgt dat hij de redenen waarom hij in 2017 is ingegaan op de uitnodiging om zich aan een medisch onderzoek te onderwerpen voldoende heeft uiteengezet, namelijk omdat hij ervan overtuigd was dat hij omwille van zijn psychische en medische gezondheidstoestand vrijgesteld zou worden. Omdat hij werd ingedeeld in categorie III, werd hij voldoende fysiek en psychisch geschikt geacht voor actieve deelname aan de militaire dienst. Hij stelt vervolgens wat volgt: *"Op welke informatie het zich baseert om aan te nemen dat een persoon die eerder medisch gekeurd is opnieuw medisch gekeurd kan worden - laat staan dat dit mogelijk is nadat deze persoon zich al meer dan vierjaar aan de dienst onttrekt - is geheel onduidelijk. Verwerende partij haalt geen enkele objectieve informatie aan. Laat staan dat het de Zuid-Koreaanse wet in kwestie verder onderzocht heeft - terwijl het wel degelijk kennis had van deze wetgeving, getuige de verwijzing naar artikel 94 van deze wetgeving in een volgende paragraaf in de bestreden beslissing."* Hij stelt dat hij reeds tijdens zijn medisch onderzoek in 2017 zijn verschillende psychische problemen had aangehaald wat duidelijk blijkt uit de *"Note of physical examination for military Service Decision"*, waardoor de commissaris-generaal niet kon stellen dat hij bij zijn medische controle in 2017 enkel stukken heeft voorgelegd van zijn fysieke problemen. Dat hij zich al meer dan 4 jaar onttrekt aan de militaire dienst, wordt door de commissaris-generaal niet in rekening gebracht en de gevolgen daarvan worden op geen enkele wijze onderzocht. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud reeds

had verklaard dat een nieuw medisch onderzoek geen verandering zal opleveren. Hij stelt dat hij niet alleen een gevangenisstraf van maximum 3 jaar riskeert, maar vooral geconfronteerd zal worden met discriminatie, sociaal stigma en sociale uitsluiting. Hij wijst op de verregaande gevolgen die hij in geval van terugkeer riskeert, zoals sociale uitsluiting, sociaal stigma en discriminatie, wat volgens hem door objectieve landeninformatie wordt bevestigd.

Hij vervolgt dat het volgens UNHCR belangrijk is om niet alleen rekening te houden met de rechtstreekse gevolgen van een weigering, zoals veroordeling en bestraffing, maar ook met de negatieve onrechtstreekse gevolgen, die zowel van niet-militaire als niet-statelijke actoren afkomstig kunnen zijn, zoals fysiek geweld, ernstige discriminatie en/of maatschappelijke vernedering. Hierbij wijst hij erop dat hij sinds zijn negende Zuid-Korea heeft verlaten en er, op een viertal kortstondige vakanties na, nooit meer heeft gewoond, dat hij de Zuid-Koreaanse cultuur, taal en maatschappij volledig ontgroeid en vervreemd is en dat hij zelfs de taal niet meer spreekt. Hij voegt toe dat hij er enkel nog familie langs moederskant heeft en dat zijn zus en vader in Europa verblijven. Hij wijst erop dat hij in 2017 de documenten i.v.m. de dienstplicht in de Engelse taal kreeg omdat hij de Koreaanse taal niet verstond. Hij benadrukt zijn verwesterde profiel en stelt dat hij door de Zuid-Koreaanse autoriteiten vervolgd zal worden en publiekelijk zal worden blootgesteld aan discriminatie.

Hij verwijt de commissaris-generaal zich te hebben beperkt tot de stelling dat *“stillaan wordt nagedacht aan het versoepelen van de regelgeving”*, zonder enige objectieve informatie toe te voegen of te citeren waarop dit berust. De alternatieve dienst zou in zijn geval compleet irrelevant zijn en dit niet alleen omdat hij als voortvluchtig medisch geschikte weigeraar een gevangenisstraf en sociale discriminatie en stigmatisering vreest, maar ook omdat de alternatieve dienst enkel en alleen voor prominente gewetensbezwaarde Jehovagetuigen werd ingevoerd.

Verzoeker vervolgt dat Amnesty International in een in 2015 gepubliceerd rapport stelt dat vervolging, veroordeling en bestraffing als gevolg van het dwingende systeem van militaire dienst, zonder te voorzien in een passend alternatief, volgens het VN Mensenrechtencomité, het recht op vrijheid en het non-discriminatiebeginsel schendt. Hij wijst op de strenge handhaving van de regels en de strenge bestraffing van dienstweigeraars in zijn herkomstland. Naast de gevolgen die een levenslange invloed kunnen hebben op het sociaal-maatschappelijk leven, zou hij ook moeilijkheden ondervinden op de arbeidsmarkt. Hij herhaalt dat de alternatieve dienst op hem niet van toepassing is en voegt toe dat die bovendien maar liefst 36 maanden duurt en dus dubbel zo lang is als de militaire dienstplicht. Dat er aldus sprake zou zijn van een echte mentaliteitsswitch, blijkt volgens hem niet.

Doordat hij reeds 23 jaar niet meer in Zuid-Korea gewoond heeft, zou hij extra kwetsbaar zijn om aan discriminatie en stigma blootgesteld te worden.

Ten slotte verwijst verzoeker nog naar een rapport van de *“US Department of State”*, waaruit blijkt dat er zich bepaalde problematische situaties voordoen in het Zuid-Koreaanse leger tijdens het vervullen van de militaire dienst. Hij stelt dat hij het misbruik en de cultuur van vernedering in het Zuid-Koreaanse leger reeds aan de commissaris-generaal kenbaar had gemaakt via een begeleidend schrijven van 9 november 2020 (p. 7-8) en dat er over de wantoestanden in het Zuid-Koreaanse leger zelfs een populaire Netflix-serie werd uitgebracht.

Concluderend stelt verzoeker wat volgt: *“Verzoeker meent dat, gelet op de argumenten ontwikkeld in onderhavig verzoekschrift, de concrete en individuele vervolgingsvrees duidelijk is en dat voldoende blijkt dat hij een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt, alsook dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet, en dat verwerende partij een onvoldoende grondig en beperkt onderzoek heeft gevoerd, naar de verkeerde vluchtmotieven, zonder rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker.”*

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Inschrijvingsbewijs KU Leuven d.d. 10 september 2021;
- Officiële Engelse vertaling van de Zuid-Koreaanse Wet op de Militaire Dienstplicht, uitgegeven door Korea Legislation Research Institute en Korea Law Translation Center, met vermelding van de weblink;
- Wikipedia, *“Conscription in South Korea”*, met vermelding van de weblink;

- Medisch attest "*Note of Physical Examination for Military Service Decision*", met vermelding van de weblink;
- UNHCR, "*Guidelines on International Protection No. 10: Claims to Refugee Status related to Military Service within the context of Article 1A (2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees. HCR/GIP/13/I O/Corr. I.*", 12 november 2014, met vermelding van de weblink;
- OFPRA, "*République de Corée (Corée du Sud) - Situation des objecteurs de conscience*", 8 februari 2019, vermelding van de weblink;
- Amnesty International, "*Sentenced to Life: Conscientious Objectors in South Korea*", 13 mei 2015, met vermelding van de weblink;
- BBC, DP, "*Netflix's South Korean show exposing the military's dark side*", 9 oktober 2021, met vermelding van de weblink;
- New York Times, "*South Korea Reconsiders a Rite of Manhood: The Draft*", 17 oktober 2021, met vermelding van de weblink.

2.2.2. Op 7 december 2021 maakt de commissaris-generaal een verweernota over overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers asielrelaas en vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Zuid-Korea omdat hij er geen militaire dienst wilt doen en hij zich hiervoor reeds diende aan te melden op 11 september 2017. Hij acht zich medisch gezien niet fit voor de militaire dienstplicht en vreest bij terugkeer een celstraf te krijgen van twee jaar. Hij vreest daarnaast gepest en gediscrimineerd te worden bij terugkeer omdat hij geen echte Zuid-Koreaan is en zich een “outsider” voelt. (verhoor CGVS, p. 16) Hij beschouwt zich bovendien als een gewetensbezwaarde (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, punt 5).

De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker niet overtuigt effectief gewetensbezwaarde te zijn omdat i) hij meer dan twee jaar nadat hij zich diende aan te bieden voor de militaire dienstplicht in Zuid-Korea gewacht heeft alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen; ii) hij zich in 2017 vrijwillig in Zuid-Korea aanbood voor een medisch onderzoek; iii) hij een gebrekkige kennis heeft i.v.m. de wijzigingen inzake de dienstplicht in Zuid-Korea, iv) hij geen grondige kennis heeft van onder meer de inhoud en procedures van de dienstplicht en omtrent wat er gebeurt met dienstweigeraars; v) verzoeker niet als pacifist kan worden beschouwd nu hij geen mening lijkt te hebben over de oorlog met Noord-Korea; vi) zijn vrees gelinkt aan zijn gebrekkige kennis van de Noord-Koreaanse taal niet dienstig is nu hij tijdens zijn medische controle Engelstalige documenten kreeg; vii) hij mogelijks vrijgesteld zal worden wegens de psychologische problemen en gelet op de verschillende categorieën waarin men ingedeeld kan worden. Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat de straffen wegens schending van artikel 94 van de Wetgeving betreffende de militaire dienstplicht niet buitensporig zijn en niet gekwalificeerd kunnen worden als daden van vervolging en dat blijkt dat in Zuid-Korea stilaan wordt nagedacht over het versoepelen van de regelgeving rond de militaire dienstplicht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal en op grond van de uiteenzetting die volgt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Zuid-Korea is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Vooreerst moet worden benadrukt dat het elk land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat de gerechtelijke vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het behoort tot het wettelijk prerogatief van de Zuid-Koreaanse overheid om de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen en te voorzien in een bestraffing bij dienstweigering of desertie. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert eveneens dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land, bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden deel te nemen aan een gewapend conflict, waarvan bovendien geen sprake is in Zuid-Korea, kan op zich niet beschouwd worden als vervolging in

vluchtelingrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/3 §2 van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

“De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :

(...)

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;”

Een dienstweigeraar of deserteur is pas een vluchteling als hij: a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie; b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen; c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict (UNHCR, *“Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection under the 1951 convention and the 1967 protocol relating to the status of refugees reissued geneva, february 2019”*, Genève, 2019, 167-174)

Het voormeld UNHCR handboek van 2019 vermeldt nog wat volgt: 167. *In landen waar de dienstplicht geldt, is het niet vervullen van deze plicht vaak strafbaar volgens de wet.*

Ongeacht of de militaire dienst verplicht is of niet, desertie wordt altijd beschouwd als een strafbaar feit. De straffen hiervoor verschillen van land tot land en worden doorgaans niet beschouwd als vervolging. De vrees voor gerechtelijke vervolging en strafoplegging wegens desertie of ontduiking van dienstplicht geldt op zich niet als gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie. Desertie of dienstplichtontduiking is echter ook geen reden voor uitsluiting van het vluchtelingschap; iemand kan naast deserteur of dienstplichtontduiker ook vluchteling zijn.

168. Indien een afkeer van militaire dienst of angst voor het gevecht de enige reden is voor desertie of dienstplichtontduiking, is de betrokken persoon duidelijk geen vluchteling. Hij kan echter wel een vluchteling zijn indien de desertie of dienstplichtontduiking gepaard gaat met andere relevante redenen om zijn land te verlaten of buiten zijn land te blijven, of als hij anderszins redenen heeft, in de zin van de definitie, om te vrezen voor vervolging.

169. Een deserteur of dienstplichtontduiker kan ook een vluchteling zijn als kan worden aangetoond dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, politieke opinie of het behoren tot een bepaalde sociale groep buitenproportioneel zwaar gestraft zou worden voor het militair delict. Hetzelfde geldt als kan worden aangetoond dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging wegens deze redenen die veel verder gaat dan de straf voor desertie.

170. Er zijn echter ook gevallen waarin de noodzaak om militaire dienst te vervullen de enige reden is voor het aanvragen van de vluchtelingenstatus, bijvoorbeeld als iemand kan aantonen dat het vervullen van de militaire dienst zou hebben betekend dat hij had moeten deelnemen aan militaire acties die in strijd zijn met zijn oprechte politieke, religieuze of morele overtuigingen, of met gegronde gewetensbezwaren.

171. Niet elke overtuiging, hoe oprecht ook, behelst echter voldoende grond voor erkenning van de vluchtelingenstatus na desertie of dienstplichtontduiking. Het is niet genoeg als de betrokken persoon het niet eens is met zijn regering wat betreft de politieke rechtvaardiging van een bepaalde militaire actie. Indien het soort militair optreden waar die persoon niet bij betrokken wil zijn echter door de internationale gemeenschap wordt veroordeeld als zijnde in strijd met de fundamentele regels van menselijk gedrag, kan het opleggen van straf voor desertie of dienstplichtontduiking op zich, gelet op alle andere voorwaarden van de definitie, wel worden beschouwd als vervolging.

172. Religieuze overtuigingen kunnen ook reden zijn om vervulling van de dienstplicht te weigeren. Indien de aanvrager kan aantonen dat zijn religieuze overtuigingen oprecht zijn, en dat de overheid in zijn land hier geen rekening mee houdt door van hem te eisen dat hij militaire dienst vervult, kan hij mogelijk

aanspraak maken op de vluchtelingenstatus. De aanvraag zou dan uiteraard moeten worden onderbouwd door aanvullende aanwijzingen dat de aanvrager of zijn gezin moeilijkheden heeft ondervonden als gevolg van hun religieuze overtuigingen.

173. De vraag of gewetensbezwaren tegen het vervullen van militaire dienst een geldige reden kunnen zijn om aanspraak te hebben op de vluchtelingenstatus, moet beschouwd worden in het licht van recente ontwikkelingen op dit gebied. Een toenemend aantal Staten heeft wetgeving of administratieve voorschriften ingevoerd die het mogelijk maken om personen met oprechte gewetensbezwaren vrij te stellen van militaire dienstplicht, hetzij volledig, hetzij op voorwaarde dat zij alternatieve (bijv. maatschappelijke) dienstplicht vervullen. Over de invoering van dergelijke wetgeving of administratieve voorschriften zijn ook aanbevelingen gedaan door internationale organisaties.²⁴ Gelet op deze ontwikkelingen staat het Verdragsluitende Staten vrij om de vluchtelingenstatus te verlenen aan personen met oprechte gewetensbezwaren tegen het vervullen van militaire dienst.

174. De oprechtheid van de politieke, religieuze of morele overtuiging, of van de gewetensbezwaren tegen het vervullen van de dienstplicht dient vastgesteld te worden door middel van een grondig onderzoek naar de persoonlijkheid en achtergrond van de betrokken persoon. Relevante overwegingen hierbij kunnen zijn dat hij zijn opvattingen al kenbaar had gemaakt voordat hij te wapen werd geroepen of dat zijn overtuigingen al eerder hebben geleid tot problemen met de autoriteiten. Of hij is opgeroepen voor verplichte dienst of zich vrijwillig bij het leger heeft aangesloten, kan ook iets zeggen over de oprechtheid van zijn overtuigingen.” (eigen markering)

Dat verzoeker niet wenst te voldoen aan de militaire dienstplicht en deze wenst te ontlopen en reeds gedurende enkele jaren ontloopt, is aldus geenszins voldoende om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Middels het verzoekschrift stelt verzoeker uitdrukkelijk dat hij geen gewetensbezwaarde is. De uitgebreide motieven dienaangaande in de bestreden beslissing worden aldus expliciet bevestigd door verzoeker. Waar verzoeker desalniettemin documenten voegt bij het verzoekschrift die dan weer wel betrekking hebben op gewetensbezwaarden (stuk 8 “*Situation des objecteurs de conscience*”; stuk 9, Amnesty International, “*Sentenced to Life, Conscientious objectors in South-Korea*”), merkt de Raad op dat die documenten niet dienstig kunnen zijn ter ondersteuning van zijn betoog, nu verzoeker zelf erkent geen gewetensbezwaarde te zijn.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat de reden van zijn dienstweigering gelegen is in zijn medische situatie en in het feit dat hij sedert zijn 9-jarige leeftijd niet meer in Zuid-Korea gewoond heeft, de taal niet spreekt, ervan vervreemd is en bij terugkeer gediscrimineerd zal worden en beschouwd zal worden als een outsider.

De Raad merkt dienaangaande op dat hoewel verzoeker verklaarde dat hij zich reeds diende aan te melden in Zuid-Korea voor zijn militaire dienstplicht op 11 september 2017 (CGVS verhoor, p. 7), hij sedert november 2017 om de 3 weken naar een psychiater gaat en hij voor zijn heupproblemen elke 6 maanden een inspuiting dient te krijgen (AD CGVS, deel DVZ, verklaring DVZ 03/09/2020, punt 28), hij maar liefst meer dan twee jaar wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag inroept of de subsidiaire bescherming vraagt, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging. Verzoeker geeft geen goede redenen voor het feit dat hij zo lang wachtte om zijn verzoek om internationale bescherming te doen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dat hij eerst een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had ingediend wat heel lang duurde, dat zijn raadsman een beroepsprocedure ingediend heeft tegen de negatieve beslissing en dat hij pas daarna een asielaanvraag heeft ingediend. Dat hij ervoor opteerde om de procedure inzake de medische regularisatie af te wachten vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hoewel hij zich reeds op 11 september 2017 diende aan te bieden in Zuid-Korea, hij reeds op dat moment medische problemen had en sedert november 2017 bovendien psychologische problemen kreeg, kan niet volstaan als een verantwoording voor dergelijk handelen. De Raad benadrukt dat verwacht kan worden, indien hij daadwerkelijk vervolging zou vrezen in Zuid-Korea, dat hij zich zou informeren naar de mogelijkheden om hiertegen bescherming te krijgen. Het louter gegeven dat hij over een geldige verblijfskaart beschikte als student, doet hieraan geen enkele afbreuk, temeer nu hij als student slechts beschikte over een verblijfsrecht van beperkte duur. Bovendien bevestigt verzoeker ter terechtzitting nog

in bezit te zijn van een geldige A-kaart, tot 30 oktober 2022, waardoor het tegenstrijdig is tegelijk voor te houden dat zijn verblijfskaart ervoor zorgde dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming nog niet dringend was, maar anderzijds inmiddels wel dergelijk verzoek te hebben ingediend, terwijl zijn A-kaart nog geldig is tot 30 oktober 2022. Alleszins kan in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden wel degelijk worden verwacht dat hij bij zijn aankomst in België ernstige pogingen zou ondernemen om zich te informeren aangaande de beschermingsmogelijkheden en dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen. De vaststelling dat verzoeker meer dan twee jaar heeft gewacht sedert de datum waarop hij zich diende aan te melden voor zijn dienstplicht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische autoriteiten, staat dan ook haaks op de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Waar verzoeker er tijdens zijn persoonlijk onderhoud op wijst dat de onttrekking van de militaire dienst bestraft wordt (CGVS verhoor, p. 16), antwoordt de Raad dat strafvervolging omwille van dienstweigering in se geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. De Raad herhaalt dat het iedere soevereine Staat toekomt de militaire dienstplicht op zijn grondgebied vrij te regelen en dat een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen onderworpen zijn, in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Bovendien brengt verzoeker informatie bij waaruit blijkt dat men op grond van artikel 94 van de wet op de militaire dienst een gevangenisstraf van minimaal 1 jaar tot maximaal 5 jaar riskeert, wat geenszins als disproportioneel kan worden beschouwd. Artikel 86 van de *“Military Service Act”*, stuk 4 bij verzoekschrift, bevestigt de gevangenisstraf van 1-5 jaar. Het Hof van Justitie oordeelde immers reeds wat volgt: *“Hoewel uit de informatie van de verwijzende rechter blijkt dat verzoeker in het hoofdgeding wegens desertie een gevangenisstraf van 100 dagen tot 15 maanden en zelfs 5 jaar kan worden opgelegd, kan uit geen enkel element van het aan het Hof overgelegde dossier worden opgemaakt dat dergelijke maatregelen kennelijk verder gaan dan nodig is voor de betrokken staat om zijn legitieme recht om over een krijgsmacht te beschikken, uit te oefenen.”* (HJEU, *Shepherd v. Bundesrepublik Deutschland*, C- 472/13, 26 februari 2015, §52). Waar hij in zijn verzoekschrift nog verwijst naar algemene informatie die betrekking heeft op de gerechtelijke gevolgen van dienstweigering en bepaalde wantoestanden in het leger, meent de Raad dat een loutere verwijzing naar de algemene informatie niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn herkomstland werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Verzoeker blijft in gebreke voorgaande *in concreto* aan te tonen.

Waar hij opnieuw benadrukt dat hij omwille van zijn medische situatie niet geschikt is om de militaire dienstplicht te volbrengen en hij uiteenzet dat de autoriteiten hiermee geen rekening zullen houden, meent de Raad dat verzoeker zich beperkt tot loutere hypothetische beweringen, nu hij eerder heeft aangetoond dat hij wel degelijk onderworpen werd aan een medische controle in 2017 en dat er gewerkt wordt met verschillende categorieën, waaromtrent hij, verwijzend naar stukken 4 en 5 bij zijn verzoekschrift, uiteenzet dat in categorie I, II en III de personen worden ingedeeld wiens fysieke en psychische gezondheid voldoende geschikt geacht wordt om actief deel te nemen aan de dienst, dat categorie IV voorzien is voor personen die onvoldoende fysiek en psychisch gezond worden beschouwd en hiervoor een ‘aanvullende dienst’ als vervanging voorzien wordt en er daarnaast categorieën V, VI en VII zijn voor degenen die als (quasi) volledig ongeschikt worden geacht en op deze manier voor een burgerdienst in aanmerking komen of zelfs volledig uitgesloten kunnen worden van de militaire dienst (artikel 12, *“Military Service Act”*, stuk 4 gevoegd bij verzoekschrift). Verder leest de Raad in artikel 13 van diezelfde wet dat de directeur van elk regionaal bureau voor de militaire manschappen op basis van het medisch verslag de geschiktheid voor de militaire dienst vaststelt en hierbij ook rekening houdt met de specifieke kwaliteiten, vergunningen en het voornaamste studiegebied, enz. Daarenboven wordt er voorzien in een follow-up medische controle na vijf jaar (artikel 14-2 van diezelfde wet) en voorzien in de mogelijkheid in hoofde van de directeur van elke regionale militaire manschappen om de relevante elementen te onderzoeken, zoals het verslag van het medisch onderzoek en de gegevens over de medische behandeling, en een lichamelijk onderzoek in te stellen naar de bevestiging daarvan (artikel 77-2 van diezelfde wet). Waar verzoeker erop wijst dat zijn psychologische problemen reeds werden vastgesteld tijdens de medische controle in Zuid-Korea doch geen aanleiding vormden om hem vrij te stellen van de militaire dienstplicht en er aldus geen reden is om aan te nemen dat zijn problemen waarmee hij vandaag kampt thans wel daartoe aanleiding zouden geven, komt hij niet verder dan een loutere hypothetische bewering. Hierbij dient aangestipt dat hij verklaarde dat hij vanaf november 2017, zijnde nadat hij zijn medische test in Zuid-Korea onderging, 3-wekelijks langsgaat bij een psychiater in België, en de Raad dan ook niet inziet waarom verzoeker niet in staat zou zijn, zijn huidige medische situatie aan de kaart te stellen in Zuid-Korea.

Met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij geen band meer heeft met Zuid-Korea, merkt de Raad op dat zijn moeder er nochtans woont en hij bovendien verklaard heeft dat hij bij haar twee maanden heeft ingewoond toen hij in 2017 voor het laatst terugkeerde naar Zuid-Korea (CGVS verhoor, p. 6; verklaring DVZ, punt 10 "*Ik verbleef 2 maanden bij mijn moeder*"). Dat hij nog amper de Zuid-Koreaanse taal spreekt en zich er een "outsider" voelt omdat hij er jaren niet meer is geweest, merkt de Raad op dat die gegevens geen verband houden met asiel maar een louter sociaal probleem betreffen dat het gevolg is van een (re-)integratie in een andere samenleving en mede het gevolg is van verzoekers keuze om in België zijn studies aan te vatten. Zodoende volstaan ook deze asielmotieven niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. In de mate verzoeker met zijn betoog doelt op zijn voorgehouden verwestering, stelt de Raad vast dat zijn beweringen onvoldoende zijn om aan te tonen dat hij door de Zuid-Koreaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat hij problemen zou kennen. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Zuid-Korea, omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in België (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden.

Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn langdurige afwezigheid in Zuid-Korea dermate problematisch is (en dat ook zou zijn in geval van terugkeer naar Zuid-Korea) dat hij zijn leven in zijn land niet opnieuw zou kunnen opnemen of dat hij persoonlijk in deze context een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. De Raad wijst er opnieuw op dat verzoeker zijn vrees *in concreto* dient aan te tonen. Hierbij dient nog te worden aangestipt dat, zelfs indien verzoeker al onder een bepaalde maatregel zou kunnen worden onderworpen die als discriminerend wordt gezien, wat *in casu* opnieuw op geen enkele wijze wordt aangetoond, een loutere discriminerende maatregel op zich nog geen vervolging uitmaakt in vluchtelingrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag en beoordeling van zijn vrees in vluchtelingrechtelijke zin in positieve zin kunnen ombuigen. Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift nog verwijst naar een artikel over een serie van Netflix op BBC en een artikel uit New York Times (stukken 10 en 11 gevoegd bij het verzoekschrift) waarin onder meer uiteengezet wordt dat 46% van de Zuid-Koreaanse bevolking de voorkeur geeft aan vrijwillige militaire dienst, is dergelijke informatie niet van aard om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing en zoals *supra* uiteengezet te weerleggen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Zuid-Korea zou hebben gekend of zal kennen.

2.3.4.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal oordeelt dat er in Zuid-Korea momenteel geen reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen ten opzichte van een burger als gevolg van willekeurig geweld tijdens een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze analyse niet.

Uit niets blijkt immers dat er in Zuid-Korea actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van

artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.5. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO